

Den gamle flottaren i anläggartider

Av Rikard Sjödin

Invid Långbjörnsforsen jag mången gång stått,
där som våldsammast vågorna slog,
och beundrat ett skaparens verk av stora mått,
som i sin vildhet båd' skrämde och drog.

Här i min ungdom jag hoppade spänstigt och kvickt
över bråddjup från sten till sten,
nu jag kliver försiktigt, stämplad av gikt
på gamla, vingliga ben.

Här som flottare slet jag sen unga år
och sov inom kojans vägg,
nu står kojan tom, en folkbuss går,
för se flottning ska likna anlägg.

Här inga kolbullar vändes i stekpannan mer,
vi äter ansjovis och ägg,
romantiken försvinner mer och mer,
och flottningen smakar anlägg.

Om forsfarar'ns brud eller flottarebragd
ej mera sägnerna går,
nej, om tjejen på kiosken, hur straffen blir lagd
och sånt som anläggfolk förstår.

Ej med ultimatum och strejker för pris
ställer storflottar'n chefen mot vägg,
nu är det avtal med varsel på gentlemäns vis,
och flottningen liknar anlägg.

På riskfyllda brötar jag fordomdags stått
och slet så att svetten rann ner i mitt skägg,
nu av ångorna känns det sen storbröten gått,
att flottningen luktar anlägg.

Men på skaparens verk tycks nu vara nåt fel,
här springer båd' herrskap och drägg,
och tänker förvandla Långbjörn till sel
till gagn för ett kraftverksanlägg.

Och den kloke byggherr'n förklarar helt kort,
att kraftverk gör samhällen rik',
men den gamle flottaren tyst drager bort,
han kan ej se Långbjörn som lik.

Nu för människans storverk det finns ingen gräns,
det ena det andra slår ut,
men när atomkraften sen alla kraftverk har sprängt
brusar Långbjörn som skaparens verk förut.